

Una gran mentida

He llegit aquests dies el llibre "La pregària de Txernòbil. Crònica del futur", d'Svetlana Aleksíevitx, publicat el 1997 i traduït al català el 2016 per Marta Rebón, a través de l'editorial Raig Verd. La bielorussa Aleksíevitx, llicenciada en Periodisme a la Universitat de Minsk el 1972 i premi Nobel de literatura 2015, explica de manera comprensible com es pot amagar la veritat, per més greus que puguin ser-ne les conseqüències. Enamorada de Barcelona, i en uns moments en què la capital catalana ha estat novament assetjada per l'unionisme espanyol, ens recorda el poder de la propaganda que utilitzen descaradament tots els règims totalitaris, encara que es vesteixin de democràtics, fins al punt que alguns pobles arriben a justificar la violència per mantenir les seves obsoletes idees. Els veritables demòcrates estan obligats a plantar cara a les mentides totalitàries, per tal de preservar la llibertat i mantenir el necessari esperit crític intel·lectual. I és que obeir ordres, sense pensar, acostuma a portar al desastre. És el que va passar en el cas d'aquesta catàstrofe nuclear de Txernòbil, on va anar d'un pèl que no es produeix l'apocalipsi, amb la més gran matança de la història de la humanitat. Tot i així, la devastació va ser considerable, i les seves conseqüències posteriors, incalculables, dins d'una realitat que, encara avui, es vol oblidar. L'escriptora i periodista dona veu, en la seva sensacional obra, a supervivents i familiars de la tragèdia. Esmenta les conseqüències de creure cegament en la tecnologia i com la radiació incideix en la lenta mort de les persones i dificulta la vida quotidiana dels supervivents, en què qualsevol de les necessitats bàsiques, com l'aigua o els fruits de la terra, poden ser letals. Reflexiona sobre com hem arribat a crear un monstre, a partir del nou home de Prometeu, en nom de la modernitat. Aquest nou ésser, dominant en la nostra societat, és conscient del que ha deixat enrere i es mostra feliç perquè li sembla que camina cap endavant. Al seu voltant, molts l'imiten sense qüestionar-se la seva existència. Més aviat, em sembla que si la persona humana vol intentar ser lliure, no ha de voler semblar-se a ningú, sinó intentar trobar-se a si mateixa, i a partir d'aquí, activar-se. La mateixa autora, després de posar en entredit la ciència i la justícia social, reivindica noves idees, pensaments i objectius de cara al futur.

La pregària de Txernòbil

Crònica del futur

Svetlana Aleksiévitx

Traduït per Marta Rebón

Premi Nobel de Literatura 2015

Obsequi: Opuscle discurs d'acceptació del Premi Nobel

CICLOGÈNESI 3 | RAIG VERO